

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **O. R.**, zastoupeného JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021, č. j. KUUK/ 036895/2021/DS/Chyt, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2021, č. j. 73 A 10/2021-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Městský úřad Rumburk (správní orgán I. stupně) uznal dne 16. 12. 2020 žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Dne 16. 3. 2021 správní orgán I. stupně žalobce vyzval k doplnění odvolání v pětidenní lhůtě. Po jejím uplynutí zaslal správní orgán I. stupně dne 29. 3. 2021 žalovanému informaci, že odvolání přes výzvu nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. Dne 30. 3. 2021 zaslal žalobce do datové schránky správního orgánu I. stupně doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně následně dne 7. 4. 2021 poštou přeposlal doplnění odvolání žalovanému, jemuž bylo doručeno dne 12. 4. 2021. Žalovaný však již dne 7. 4. 2021 o odvolání žalobce rozhodl a téhož dne bylo jeho rozhodnutí dodáno do

datové schránky žalobce zmocněnce. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, aniž reagoval na námitky uvedené v doplnění odvolání.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že žalovaný jako odvolací orgán byl povinen přihlídnout k doplnění odvolání žalobce, přestože bylo podáno po uplynutí lhůty stanovené správním orgánem I. stupně. Toto podání bylo vyjádřením obviněného – účastníka řízení – ve věci a odvolací orgán byl povinen vypořádat se s uplatněnou argumentací.

[4] Krajský soud uvedl, že podání žalobce označené jako doplnění odvolání se dostalo do dispozice správních orgánů již dne 30. 3. 2021, přičemž napadené rozhodnutí žalovaný vydal až dne 7. 4. 2021. Nejen, že se tedy v daném případě podání žalobce dostalo do dispozice správních orgánů před datem vydání napadeného rozhodnutí, ale byl zde ještě týdenní prostor k informování odvolacího orgánu o došlém podání. Skutečnost, že se tak nestalo (a žalovaný tedy v době svého rozhodování neměl odvolání k dispozici) a že dokonce správní orgán I. stupně podání nepřeposlal datovou schránkou, nýbrž jej vytiskl a fyzicky zaslal poštou, nelze v žádném případě přičítat k tíži žalobce. Soud též upozornil, že správní orgán mohl situaci vyřešit v podstatě bezprostředně a telefonicky upozornit žalovaného, že obdržel doplnění odvolání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel namítá, že správní orgán I. stupně předával sice odvolání k poštovní přepravě až osmý den po doručení, nicméně jednalo se o čtvrtý pracovní den (od 2. do 5. 4. 2021 byly velikonoční svátky). Bylo sice vhodnější předat odvolacímu orgánu podání elektronickou cestou, nicméně i pokud by se tak stalo, bylo by mu doručeno ve stejný den, kdy vypravoval rozhodnutí, a do rukou oprávněné úřední osoby by se dostalo až následující pracovní den, po jeho zaevidování. Touto skutečností se krajský soud vůbec nezabýval. Závěr soudu, že stěžovatel byl povinen k obsahu odvolání přihlídnout, vyznívá za situace, kdy je neměl k dispozici, absurdně. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgán jednal bez zbytečného odkladu. Nejvyšší správní soud dle názoru stěžovatele posuzoval obdobný případ v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38.

[7] Nadto stěžovatel namítá, že pokud žalobce podával doplnění odvolání po stanovené lhůtě, mohl a měl předpokládat, že spisový materiál bude u odvolacího orgánu, a nic mu nebránilo, aby doplnění adresoval i odvolacímu orgánu, a to zejména, pokud jej odesílal prostřednictvím datové zprávy. Kdo bude v případě odvolání rozhodovat, bylo žalobci sděleno v poučení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[8] Závěrem stěžovatel zmiňuje, že zmocněnec žalobce, společnost Pinsonbite s. r. o., již v několika řízeních jako obecný zmocněnec vystupovala.

[9] **Žalobce** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci krajským soudem. Stěžovatelem uváděný rozsudek na nyní řešenou věc nedopadá. Uvádí, že stěžovatel postupoval v rozporu s § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

pokračování

přestupky a řízení o nich, neboť posuzoval pouze jeho zákonnost, nikoliv jeho správnost, i tu však posoudil nesprávně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož jde o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce [§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], musel se soud zabývat otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

[11] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti podávané žalovaným správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil v rozsudku ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, „pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu“. Tato kritéria se uplatní též po novelizaci soudního řádu správního, jež institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu ohledně svého pochybení spočívajícího v tom, že se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, neboť jeho odvolání neměl k dispozici. Rozhodnou otázkou je, zda lze skutečnost, že se doplnění odvolání podané po uplynutí stanovené lhůty nedostalo do stěžovatelovy sféry, přičítat žalobci, či zda se jednalo o pochybení správního orgánu.

[13] Judikatura Nejvyššího správního soudu je konstantní v názoru, že i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je správní orgán povinen se zabývat (viz např. krajským soudem uvedený rozsudek ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, či ze dne 23. 3. 3011, č. j. 8 As 40/2010-59). V nyní projednávané věci nadto správní orgán I. stupně stanovil žalobci lhůtu k doplnění blanketního odvolání v souladu s § 37 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neformálním přípisem. Jednalo se tak o pořádkovou, nikoli propadnou lhůtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 105/2017-54), a proto bylo stěžovatelovou povinností nahlížet na vyjádření jako na doplnění odvolání, ač bylo podáno po lhůtě k tomu stanovené, nikoliv pouze jako na vyjádření ve věci (totožně srov. stěžovatelem uváděný rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38).

[14] Stěžovatel tvrdí, že jednal bez zbytečného odkladu a odkazuje na rozsudek č. j. 6 As 182/2019-38. Ten se však zabýval situací, kdy účastník řízení zaslal doplnění odvolání po lhůtě prvostupňovému správnímu orgánu týž den, kdy odvolací správní orgán vyhotovil rozhodnutí o odvolání. Následující den prvostupňový správní orgán odeslal doplněné odvolání odvolacímu správnímu orgánu, ten však již týž den rozhodnutí vypravil (zaslal účastníkům).

[15] V nyní projednávané věci odeslal správní orgán I. stupně doplnění odvolání, které mu došlo dne 30. 3. 2021, až dne 7. 4. 2021. Ačkoliv stěžovatel namítá, že se jednalo pouze o čtyři pracovní dny, neboť byly Velikonoce, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s jeho

náhledem, že správní orgán jednal bez zbytečného odkladu. Správnímu orgánu I. stupně muselo být známo, že stěžovatel může v nejbližší době o odvolání rozhodnout, měl proto jednat skutečně bezodkladně a nejpozději následující pracovní den po obdržení podání žalobce toto postoupit stěžovateli. Není proto rozhodný argument stěžovatele, že odvolání by k němu nedorazilo včas, ani kdyby je správní orgán zaslal dne 7. 4. 2021 datovou zprávou, neboť správní orgán I. stupně tak měl učinit dříve. Povinnost užívat ke vzájemné komunikaci datových schránek, umožňuje-li to povaha dokumentu, pak orgánům veřejné moci ukládá § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Krajský soud taktéž správně upozornil, že bylo možné situaci vyřešit v podstatě bezprostředně, pokud by správní orgán I. stupně telefonicky informoval stěžovatele, že doplnění odvolání od žalobce obdržel. Takový postup by byl v souladu se zásadou spolupráce v zájmu dobré správy (§ 8 odst. 2 správního řádu).

[16] Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že žalobci nic nebránilo, aby doplnění odvolání zaslal také odvolacímu správnímu orgánu, skutečnost, že tak neučinil, mu nelze klást k tíži. Správní orgán I. stupně žalobci sice dne 6. 1. 2021 sdělil, že jeho odvolání bylo postoupeno stěžovateli, následně jej však (na základě telefonického upozornění žalovaného!) dne 16. 3. 2021 vyzval k odstranění nedostatků podaného odvolání. Žalobce tedy nemohl mít jistotu v tom, u kterého správního orgánu se nachází správní spis a kterému orgánu má doplnění odvolání směřovat. Analogicky je tak možné aplikovat závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89. V dané věci soud uvedl, že správní orgán I. stupně, kterému bylo dne 9. 11. 2009 doručeno oznámení o vypovězení plné moci, přičemž účastníku řízení nebylo známo, zda se správní spis nachází u správního orgánu I. stupně či orgánu odvolacího, měl povinnost toto oznámení odvolacímu orgánu doručit. Měl na to dostatek času, neboť rozhodnutí o odvolání bylo dle tvrzení vydáno až 16. 11. 2009.

[17] Ačkoliv stěžovatel závěrem kasační stížnosti uvádí, že obecný zmocněnec, který žalobce ve správním řízení zastupoval, vystupoval i v dalších řízeních, není zřejmé, co z této skutečnosti v nyní souzené věci dovozuje. Nejvyšší správní soud proto na tuto poznámku nemohl nijak reagovat.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v projednávané věci neshledal pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, ani odklon krajského soudu od ustálené judikatury.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady tvoří odměna a hotové výdaje zástupce (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud

pokračování

proto žalobci přiznal částku 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], ke které připočetl paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce je plátcem DPH, částka se proto zvyšuje o 714 Kč představující 21 % DPH. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč. Stěžovatel je povinen ji uhradit k rukám zástupce žalobce v přiměřené lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud stanovil v délce 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu